

CHƯƠNG 44**RẮN? NGƯỜI? HAY THẦN?**

Luái vật thốt xong đưa tay vuốt mặt.

Thì ra trên gương mặt có một lớp da rắn che kín, theo tay vuốt lớp da rắn rơi xuống, gương mặt thật phô bày với đôi mắt to, đôi mắt tinh anh lạnh người.

Lý Trại Hồng kêu lên kinh hãi:

—Sư muội! Trời! Sư muội đây sao?

Quái vật không phải ai khác hơn là Liễu Y Áo.

Liễu Y Áo lạnh lùng thốt:

—Lý Trại Hồng! Người đừng gọi ta là sư muội nữa. Tại Thần Nữ Phong, ngay từ cái phút người lập ý giết ta thì tình nghĩa giữa chúng ta đã dứt đoạn rồi.

Lý Trại Hồng giật mình. Nàng cúi đầu hồi ức lại những sự việc đã qua, nhìn nhận là mình có tàn nhẫn đối với Liễu Y Áo. Bây giờ gặp lại Liễu Y Áo, nàng còn lời gì nói với người sư muội mà chính nàng đã muốn sát hại ngày trước?

Lâu lắm, nàng mới lắng đọng tâm tư, hỏi:

—Sư muội, làm sao sư muội đến chốn này?

Liễu Y Áo cao giọng nhắc lại một lần nữa:

—Ta không phải là sư muội của người!

Lý Trại Hồng thở dài:

—Sư muội! Dù sư muội oán hận ngu thơ đến thế nào, ngu thơ vẫn xem sư muội như bạn đồng môn ngày trước.

Liễu Y Áo cười lạnh:

—Quý thay cái tình đồng môn của người dành cho ta. Cái tình đồng môn đó quý đến độ chính người trước hết đề nghị giết ta hôm ấy trên Thần Nữ Phong.

Lý Trại Hồng nghiêm sắc mặt:

—Phải! Chính ngu thơ đề nghị như vậy. Bởi ngu thơ từng dìu dắt sư muội từ bước đi cho đến lúc sư muội trưởng thành nên ngu thơ hiểu sư muội hơn ai hết,

trong con người hiền dịu của sư muội có ẩn ước điểm hung tàn. Trước mặt đại sư tỷ, sư muội còn ức chế hung tánh. Ngoài ra, giả như Quan Sơn Nguyệt bằng lòng lấy sư muội làm vợ thì hẳn có thể cảm hóa sư muội. Nhưng đại sư tỷ quy ẩn rồi, mà Quan Sơn Nguyệt cũng khước từ cuộc hôn nhân đó. Ngu thơ nghĩ còn ai đâu ức chế nổi sư muội. Ngu thơ không còn cách nào khác hơn là...

Liễu Y Áo «hừ» một tiếng:

—Bây giờ ngươi còn nghĩ là nên giết ta nữa chăng?

Lý Trại Hồng thấy đối phương quyết đoạn tình dứt nghĩa, nên không cần phải giữ thái độ hòa dịu nữa. Nàng gật đầu:

—Phải! Ta vẫn còn nghĩ như vậy. Chỉ vì công lực của ta không đủ thực hiện ý nguyện đó chứ ta luôn luôn vẫn giữ nguyên ý nghĩ. Tuy nhiên, ta cần giải thích cho ngươi rõ điều này, là dù ta có ý nghĩ giết ngươi, tình đồng môn chẳng bao giờ dứt đoạn, rất có thể sau khi giết ngươi rồi ta lại chết theo ngươi. Giết ngươi để ngăn chặn những tội ác chưa thành hình, giết ngươi là vì đại nghĩa, chết theo ngươi là vì tình riêng giữa chúng ta.

Lời nói của nàng đúng đạo lý quá.

Dù niềm hận đang bốc mạnh trong lòng, Liễu Y Áo cũng phải xúc động. Nhưng nàng cười lạnh hỏi:

—Thật sự ngươi muốn chết theo ta? Ngươi bằng lòng cùng chết với ta?

Lý Trại Hồng thở dài:

—Tại sao lại không thật? Tại sao lại không bằng lòng? Đời là cõi mộng, tất cả là hư vô, ta có lưu luyến chi trên đời này mà còn tham sanh úy tử?

Liễu Y Áo hơi dịu thái độ khi nghe Lý Trại Hồng nói lên câu đầy sự chán ngán thế thái nhân tình. Nàng «hừ» nhẹ một tiếng rồi trầm giọng thốt:

—Lý Trại Hồng, ta không đề cập đến bất cứ ai khác, riêng ngươi thì ta có thể thông cảm phần nào mà không nỡ đối xử quyết liệt. Ta tin rằng khi lập ý giết ta ngươi chẳng hề bị một niềm tư nào chi phối. Một ngày nào đó, nếu ta thích chết thì chắc chắn là ta phải tìm đến ngươi, ta chết để thành toàn ý niệm của ngươi như ngươi vừa tỏ bày. Ta sẽ tạo dịp cho ngươi tự tay hạ sát ta. Nhưng hiện tại thì chưa được đâu Lý Trại Hồng, bởi ta còn nhiều việc chưa thanh toán.

Lý Trại Hồng trầm ngâm một chút:

—Tại sao ngươi lại ở đây?

Liễu Y Áo cảm hờn:

—Tại sao ta không thể ở đây? Ta không ở đây thì ở đâu chứ? Ở đây cũng như bất cứ nơi nào trong hoàn vũ, trừ một đỉnh Thần Nữ Phong, ta vẫn có thể trụ cư cả. Tạ Linh Vận không buông tha ta, các người lại theo đuổi ta, ai ai cũng muốn giết ta mà ta thì thân cô thế cô, tài kém. Trong khi ta chưa muốn chết, tự nhiên ta phải tìm chỗ dung thân chứ. Cái chỗ dung thân đó ít nhất cũng giúp ta được hai điều, là vừa có người bảo đảm an toàn cho ta lại vừa ở ngoài tầm truy nã của các người.

Lý Trại Hồng khoát tay hỏi lại:

—Người hiểu sai ý ta. Ta muốn biết tại sao người biến dạng như vậy.

Liễu Y Áo cười lạnh:

—Lối ăn mặc của ta? Người đừng khinh thường loại y phục này. Y phục của ta là một thứ giáp báu do da linh xà tạo thành, ta mặc thứ bửu giáp linh xà này là đừng ai mong làm thương tổn đến ta nổi.

Có tiếng xào xào vang lên trong không gian.

Liễu Y Áo tiếp:

—Xà Cơ bảo ta đưa các người đi đó, vậy hãy theo ta gấp.

Nguyệt Hoa phu nhân hấp tấp hỏi:

—Xà Cơ là ai?

Liễu Y Áo trừng mắt hỏi lại:

—Người là ai?

Lý Trại Hồng hấp tấp đáp thay phu nhân:

—Lê phu nhân là thân mẫu của Quan công tử đó.

Liễu Y Áo giật mình.

—Quan Sơn Nguyệt còn mẹ à? Sao hử chẳng hề nói cho ta biết...

Quan Sơn Nguyệt không nói với nàng? Nàng đề cập đến thời gian lúc trước hay hiện tại nàng có tiếp xúc với chàng nhưng chàng không tiết lộ gia đình?

Lý Trại Hồng cùng Nguyệt Hoa phu nhân đồng biến sắc hỏi gấp:

—Cô nương biết Quan Sơn Nguyệt ở đâu?

—Tự nhiên là biết!

Nguyệt Hoa phu nhân hỏi dồn:

—Hắn ở đâu?

Lý Trại Hồng cũng hỏi:

—Quan công tử ở đâu?

Liễu Y Ảo cười hì hì:

—Tại đây.

Nguyệt Hoa phu nhân thở phào. Ít nhất bà cũng được yên tâm về con trai bà. Chàng ở đây tức là chàng còn sống. Nhưng bà chẳng yên tâm trọn vẹn được, bởi bà hiểu rõ nếu chàng hiện diện tại đây thì chẳng phải là do ý nguyện của chàng. Không do ý nguyện, hẳn phải có sự bức bách nào đó. Tao ngộ này đối với chàng lành hay dữ? Bà lại hỏi:

—Làm sao hắn lại ở đây?

Liễu Y Ảo vẫn cười:

—Do một sự tẩu xả khá ly kỳ. Ta vâng lệnh Xà Cơ đến Đại Trúc Hà tìm một con độc xà. Đến nơi đó bỗng nhiên ta thấy thi thể của hắn...

Nguyệt Hoa phu nhân rú lên:

—Hắn chết rồi?

Liễu Y Ảo cứ cười:

—Lúc ta gặp hắn thì đúng là hắn chết song thân thể của hắn còn ấm, cũng may ta tìm được con rắn đó, cái mật rắn đó có năng hiệu cải tử hoàn sanh, ta cứu hắn sống lại.

Nguyệt Hoa phu nhân đưa tay vỗ trán:

—Tạ ơn trời phật! Ta vẫn còn trông thấy mặt con ta!

Liễu Y Ảo cười mỉa:

—Người khoan cao hứng vội. Đừng tưởng dễ dàng gặp con người đâu.

Nguyệt Hoa phu nhân giật mình:

—Tại sao?

Liễu Y Ảo lạnh lùng:

—Vì cái mật của con rắn đó. Mật rắn có quan hệ lớn lao đối với Xà Thần. Ta gặp cứu hắn nên cho hắn dùng mất đi cái mật rắn. Về đến đây không có mật

hiển lên Xà Thần, ta đành nói thật. Xà Thần phải giữ hẩn để thu hồi cái mật rắn ở trong người hẩn.

Nguyệt Hoa phu nhân trở mắt:

—Xà Thần là ai?

Liễu Y Áo «hừ» một tiếng:

—Là chủ nhân Thiên Xà Cốc chứ còn ai nữa. Xà Thần cho là người cũng không đúng mà cho là rắn cũng không đúng luôn. Xà Thần là một quái vật không hơn không kém.

Nguyệt Hoa phu nhân toan hỏi thêm, nhưng từ trên không trung có tiếng xào xào vang xuống gấp rút.

Liễu Y Áo hoang mang thốt:

—Xà Cơ lại thúc giục nữa rồi đó. Chúng ta không thể diên trì. Nếu người còn thắc mắc điều gì thì cứ hỏi Xà Cơ.

Dừng lại một chút nàng tiếp:

—Ta cảnh cáo các người một điều, là nếu các người muốn bảo toàn tánh mạng của Quan Sơn Nguyệt thì nên giữ gìn ý tứ, đừng làm điều chi đắc tội với Xà Cơ. Bởi chỉ có Xà Cơ mới có thể ngăn trở Xà Thần sát hại Quan Sơn Nguyệt.

Nàng thốt xong, chạy đi trước.

Nguyệt Hoa phu nhân và Lý Trại Hồng lập tức theo sau, người nào cũng nặng lòng nghi hoặc.

Qua khỏi một đoạn đường tối tăm đến một khoảng đầy rắn lớn nhỏ bất đồng, nhưng những con rắn này được huấn luyện kỹ, người đi mặc người, rắn bò, rắn nằm mặc rắn, chúng chẳng hề ngăn trở.

Qua luôn khoảng đường đầy rắn họ đến một gành đá, bên dưới gành đá có mấy ngôi nhà bằng đá, đá được mài láng, chiếu sáng ngời.

Trước tòa nhà có tảng đá lớn, trên tảng đá có rắn khoanh tròn, những con rắn ở đây to lớn quá chừng, mình khoanh, đầu buông thõng ngoài mép tảng đá.

Từ xa xa trông mừng tượng một bức rèm. Một bức rèm quái dị nhất trần gian, đầu rắn chao chao như gió lay động rèm.

Muốn vào nhà phải chui qua bức rèm rắn đó. Liễu Y Áo đưa tay vệt những đầu rắn lòng thòng qua một bên.

Rắn thè lưỡi đỏ như lửa quơ qua quơ lại, trông rất lạnh mình.

Nguyệt Hoa phu nhân vô hình trung rút kiếm đưa ngang phía trước phòng bị.

Liễu Y Áo đã vào nhà rồi. Từ bên trong nàng gọi vọng ra:

—Các người yên trí, chúng không cần mổ chi đâu. Bất quá chúng dọa các người như đùa vậy đó. Tuy nhiên nếu các người chọc giận chúng, chúng sẽ làm dữ.

Nguyệt Hoa phu nhân do dự một chút, cất kiếm vào mình rồi chui qua dưới đầu rắn.

Đúng vậy khi phu nhân đến gần, những con rắn đó uốn cong mình góc đầu lên nhường cho bà chui qua.

Lý Trại Hồng theo sau bà, mặt mày tái nhợt nhạt.

Thạch thất rất rộng lại sạch sẽ. Bàn ghế giường, tất cả đều bằng đá. Những vật dụng đó đều được phủ bên trên bằng một lớp da rắn.

Trên giường, một nữ nhân đang ngồi xếp bằng tròn, thân hình trần truồng, độ hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, nhan sắc cực kỳ diễm lệ, làn da trắng mịn không có một vết sẹo nhỏ nào. Nhưng nhan sắc của nữ nhân dù đẹp cũng không làm cho ai dám chăm chú nhìn, bởi thân hình nàng đang có một con rắn quấn quanh. Con rắn kỳ lạ, lớp da trắng toát, vóc lớn, mình dài. Nó quấn quanh người nữ nhân rất khéo, che khuất những bộ phận kín của nàng.

Liễu Y Áo cởi bỏ lớp giáp da rắn bên ngoài, y phục bên trong của nàng cũng nguy dị vô cùng, bên trên có một mảnh vải che ngực, bên dưới có một quần ngắn, quần chỉ lên đến rún thôi. Tay, vai, đùi, chân dĩ nhiên là được để trống lộ.

Nữ nhân ngồi trên giường vừa trông thấy Nguyệt Hoa phu nhân và Lý Trại Hồng liền giữ lễ đứng lên, cười nhẹ thốt:

—Mời hai vị ngồi.

Nàng đưa tay chỉ ghế đá.

Nguyệt Hoa phu nhân thốt mấy lời khiêm tốn rồi ngồi xuống.

Lý Trại Hồng thấy da rắn sợ quá không dám ngồi, đành đứng bên cạnh Nguyệt Hoa phu nhân.

Liễu Y Áo giới thiệu:

—Đây là Xà Cơ như tôi đã nói với các vị.

Xà Cơ điểm một nụ cười:

—Liễu Y Áo, Xà Cơ là cái tên của ta dùng để xưng hô trong Thiên Xà Cốc, chứ đối với người ngoài người không nên giới thiệu như vậy. Người phải nói tên họ của ta chứ.

Liễu Y Áo giật mình:

—Tôi vào đây gần được một tháng rồi, có khi nào nghe Xà Cơ nói cho biết tên họ thật đâu? Làm sao tôi giới thiệu được?

Xà Cơ lại cười rồi tiếp:

—Được rồi, lỗi tại ta. Ta có nói tên họ thật của ta cho Quan Sơn Nguyệt, ta cứ tưởng là hẳn có cho người biết sau...

Liễu Y Áo biến sắc. Nhưng liền sau đó nàng lấy lại bình tĩnh, cười lên một tiếng rồi thốt:

—Từ ngày Quan Sơn Nguyệt đến đây, trước sau tôi chỉ gặp hẳn hai lần và mỗi lần đều có Xà Thần bên cạnh. Tôi và hẳn dù muốn nói gì với nhau cũng không thể nói được.

Xà Cơ gật đầu:

—Ta chẳng trách người đâu. Thế này thì ta phải tự giới thiệu mà thôi.

Nàng nhìn Nguyệt Hoa phu nhân tiếp:

—Thiếp họ Giang, dòng nước chảy về Đông. Tên là Phàm, cánh buồm của con thuyền vượt sông dài xuôi ra biển Đông. Thiếp nghĩ cái tên đó nghe hẳn phải êm tai hơn hai tiếng Xà Cơ. Bởi thiếp ở trong Thiên Xà Cốc này hơn mười sáu năm rồi nên cái tên đó không còn ai nhắc nhở đến nữa.

Nàng lộ vẻ âu sầu.

Trước đó nghe Liễu Y Áo đề cập đến Xà Cơ, Lý Trại Hồng định ninh Xà Cơ phải là con người hung ác tàn độc lắm, cỡ La Sát, cỡ xú phụ. Bây giờ trông thấy người, nàng không còn giữ ấn tượng lúc ban đầu nữa. Hơn thế, một hảo cảm phát sanh ngay, lập tức nàng cười tự giới thiệu:

—Tiện thiếp là Lý Trại Hồng...

Giang Phàm mỉm cười:

—Tôi biết! Hôm nay Liễu Y Áo có thấy các vị đến Kỳ Sơn.

Lý Trại Hồng giật mình.

Giang Phàm lại cười tiếp:

—Chỉ vì các vị có dẫn theo con lạc đà, mà lại là con Minh Đà. Liễu Y Ảo nói rằng Quan Sơn Nguyệt rất mến con thú đó lắm. Tôi có ý muốn gây hứng thú cho Quan Sơn Nguyệt nên xin với Xà Thần bắt con thú về đây, ngờ đâu làm kinh động đến các vị, trước hết là một cô bé...

Lý Trại Hồng hấp tấp thốt:

—Nó là Linh Cô, nó...

Giang Phàm gật đầu:

—Nó chẳng sao đâu, các vị đừng lo ngại cho nó. Xà Thần rất thích những đứa bé, chẳng bao giờ làm hại đến nó.

Nàng nhìn qua Nguyệt Hoa phu nhân hỏi:

—Còn...

Nguyệt Hoa phu nhân đáp chận:

—Già là Lê Thu Cúc, mẫu thân của Quan Sơn Nguyệt.

Giang Phàm «ạ» một tiếng lớn kêu lên:

—Thì ra đây là Nguyệt Hoa phu nhân, mẫu thân của Quan Sơn Nguyệt? Vừa nhìn nhận nhau cách đây không lâu? Phu nhân dưỡng tánh tu tâm tại Đại Ba Sơn? Làm sao lại xuống núi và lạc lõng đến tận nơi này?

Nguyệt Hoa phu nhân giật mình:

—Sơn Nguyệt nhi thuật lại với cô nương?

Giang Phàm cười nhẹ:

—Chúng tôi có đàm thoại với nhau rất lâu, biết được thân thế ly kỳ của hần, tôi vô cùng thích thú, nhưng xót xa cho hần vô cùng. May thay mẹ con được trùng phùng...

Nguyệt Hoa phu nhân thở dài:

—Thật già có lỗi với con trai già lắm. Bởi vì già không trọn tình mẹ, già không nuôi dưỡng nó, không giáo dục nó. Già quyết tâm từ ngày gặp nó là phải dành cho nó tất cả ưu ái để chuộc lại những khiếm khuyết của ngày nào.

Giang Phàm lại cười hì hì:

—Hần hiên ngang quật cường lạ thường. Hần thừa sức tự chiếu cố lấy mình, phu nhân không cần phải bận tâm lo cho hần...

Nguyệt Hoa phu nhân nóng nảy:

—Hiện giờ nó ra sao?

Giang Phàm tiếp:

—Mạnh khỏe như thường chứ sao? Hay đúng hơn, hấn đang ở trên đà bình phục và tình trạng của hấn càng ngày càng khả quan, hiện tại thì chẳng có gì đáng lo cho hấn nữa. Phu nhân phải biết trước kia hấn thọ thương rất nặng, từ trên gành đá rơi xuống dòng nước ở dưới sâu, đầu lại va chạm vào tảng đá nổi, hấn tránh được cái nạn chết chìm trong nước thì phải chịu vỡ đầu, hấn còn sống được là phúc đức tổ tông lưu lại rất dày đấy nhé. Thật tôi chẳng hiểu tại sao với võ công đó, hấn lại sơ thất một cách lạ lùng.

Nguyệt Hoa phu nhân hơi biến sắc, nhưng bà chỉ thở dài buông lơ lửng:

—Già cũng nghĩ như cô nương vậy. Chẳng hiểu tại sao nó lại vô ý vô tứ đến thế. Cho nên khi gặp nó, già sẽ hỏi cho biết sự thể làm sao.

Giang Phàm lại cười:

—Bây giờ thì phu nhân không cần phải vội, bởi chẳng còn gì phải lo ngại cho hấn nữa.

Nàng nhìn sang Liễu Y Áo một thoáng rồi tiếp:

—Nhờ Liễu Y Áo đấy, nàng cho hấn uống một cái mật rần, loại mật đó là thánh dược có năng lực cải tử hoàn sanh. Và riêng tôi, tôi cũng có cho hấn uống thêm mấy thứ linh dược khác nữa. Bất quá trong mấy hôm nữa là hấn sẽ khôi phục tình trạng bình thường.

Phu nhân cảm kích vô cùng:

—Đa tạ cô nương chiếu cố nó.

Bà hỏi:

—Già có thể gặp nó chứ?

Giang Phàm tắt nụ cười, lộ vẻ khó khăn:

—Phu nhân hãy thư thả, để tôi nghĩ xem có cách chi chẳng. Hiện tại hấn đang bị chính Xà Thần giám thị.

Phu nhân giật mình:

—Xà Thần là ai?

Giang Phàm thở dài:

—Xà Thần là chủ nhân của muôn loài rắn tại Thiên Xà Cốc. Xà Thần là chủ nhân của tôi và Liễu Y Ảo, hai chúng tôi hành sự dưới quyền sai khiến của y, cho nên đối với thỉnh cầu của phu nhân, chúng tôi không có quyền quyết định.

Phu nhân thốt gấp:

—Già đích thân đến gặp Xà Thần yêu cầu.

Giang Phàm lắc đầu:

—Phu nhân không cần phải gặp y gấp.

Nguyệt Hoa phu nhân lấy làm lạ:

—Tại sao?

Giang Phàm đáp:

—Bởi gặp người chẳng phải là việc dễ dàng, có gặp cũng thế thôi. Huống chi, tự nhiên sau rồi phu nhân cũng có dịp gặp người, thì cần gì phải nóng nảy làm cái việc mơ hồ?

Nguyệt Hoa phu nhân cau mày:

—Cái dịp gặp Xà Thần? Còn lâu chẳng?

Giang Phàm lắc đầu:

—Xà Thần sẽ đến đây trong giây lát nữa gặp hai vị.

Nguyệt Hoa phu nhân trở mắt:

—Xà Thần đến đây? Có việc chi chẳng?

Giang Phàm cười bí hiểm:

—Các vị đừng quên là giữa các vị và Xà Thần có sự ước hội nhưng chưa tròn.

Nguyệt Hoa phu nhân kinh ngạc:

—Bọn già ước hội với Xà Thần từ lúc nào? Bọn già có biết Xà Thần là ai đâu.

Giang Phàm lại cười:

—Phu nhân từng vượt qua ba thử thách của Xà Thần.

Lý Trại Hồng phần nộ:

—Thế ra Xà Thần là quái vật đã mấy lượt toan hãm hại phu nhân và tôi.

Giang Phàm tặc lưỡi:

—Tôi mong khi gặp Xà Thần, các vị đừng có thái độ vô lễ như vậy.

Lý Trại Hồng sôi giận hơn:

—Tại sao tôi phải thủ lễ chứ? Thủ lễ với con người hãm hại mình suýt chết mấy lượt thì vô lý quá.

Giang Phàm cười nhẹ:

—Xà Thần không hề có ý sát hại hai vị. Y làm như thế là để trải nghiệm võ công của nhị vị thôi. Giả như các vị kém tài, rơi vào cạm bẫy thì lập tức Xà Thần sẽ ra tay cứu nhị vị, quyết chẳng có gì thiệt hại cho nhị vị.

Lý Trại Hồng không phục:

—Y đã hai lượt phóng độc xà, nếu độc xà cắn chúng tôi thì làm gì y cứu chữa kịp chứ?

Giang Phàm giải thích:

—Hai con rắn đó là loại ít độc hơn hết trong các loại rắn tại sơn cốc này. So với con rắn hiện quấn trên mình tôi đây thì hai con rắn đó được kể như người tu hành bên cạnh ác quỷ, dù cho rằng chúng độc chứ thật ra chúng thuộc loại hiền nhất đó.

Lý Trại Hồng lắc đầu:

—Khó tin lắm.

Giang Phàm cười cười:

—Cô nương cứ hỏi Liễu Y Ảo xem có đúng vậy chẳng?

Liễu Y Ảo chen vào:

—Xà Cơ nói đúng sự thật đấy. Chẳng bao giờ Xà Thần hãm hại nữ nhân, nhất là những nữ nhân có chút tư sắc và võ công, tư sắc và võ công càng khá thì càng hưởng sự ưu ái. Người có cái hoài bão bao la là quy tụ tất cả nữ nhân đẹp, giỏi võ công về Thiên Xà Cốc này sống quay quần quanh y.

Giang Phàm lộ vẻ không vui:

—Liễu Y Ảo, ngươi không nên nói như thế. Xà Thần nào đã có ý gì với người đâu.

Liễu Y Ảo cười lạnh:

—Y có ý gì với tôi sao được chứ? Một quái vật nửa rắn nửa người thì làm sao có ý gì với tôi được chứ?

Giang Phàm hấp tấp chặn lại:

—Liễu Y Áo! Người không muốn sống nữa hay sao chú? Xà Thần mà nghe được những lời người vừa nói đó thì ta chẳng hiểu cái hậu quả sẽ đến cho người như thế nào.

Liễu Y Áo còn nư giận:

—Thì đã sao? Hậu quả gì? Bất quá y sẽ quăng tôi vào hầm rắn là cùng chứ gì hơn? Như vậy còn dễ chịu hơn là phải sống bên cạnh một quái vật, để suốt ngày suốt đêm vừa tởm vừa sợ.

Giang Phàm thở dài:

—Liễu Y Áo! Ta biết rõ tâm tình người. Lúc ta mới đến đây thì ta cũng có cảm nghĩ như người vậy. Có thể cho rằng ta khó chịu hơn người gấp mấy lần. Nhưng ngày tháng qua dần, năm chồng năm, ta nhận ra y cũng chẳng đến nỗi nào đáng trách. Và đối với chúng ta, ít nhất y cũng dành nhiều ưu ái.

Liễu Y Áo cười lạnh mấy tiếng, toan nói gì đó.

Giang Phàm vội khoát tay:

—Đừng, đừng nói chi nữa Liễu Y Áo! Giả như người muốn học «Linh Xà Kiếm Pháp» thì người cần phải nhẫn. Có cái gì khó chịu cũng cố mà chịu, chịu quen rồi cũng đỡ lắm đấy, ngoài ra người được cái lợi học tập.

Liễu Y Áo nín lặng.

Nguyệt Hoa phu nhân lấy làm lạ hỏi:

—Võ công Xà Thần cao lắm à?

Giang Phàm gật đầu:

—Nào chỉ cao mà thôi. Cao đến độ không lường nổi mới đáng nói chứ. Cho nên tôi xin khuyên phu nhân đừng chống đối Xà Thần.

Nguyệt Hoa phu nhân suy nghĩ một chút:

—Chỉ cần y đừng làm gì thương tổn đến con trai già thì thôi già sẽ không chống đối y đâu. Bất quá già có nghe...

Giang Phàm hấp tấp thốt:

—Tự nhiên là phải có biện pháp.

Nguyệt Hoa phu nhân nóng nảy:

—Biện pháp như thế nào?

Giang Phàm cúi thấp đầu, hạ thấp giọng luôn:

—Hiện tại thì chưa có song chắc chắn rồi sẽ có. Phu nhân nên bình tĩnh, đừng quá vội vàng, chúng ta sẽ nghĩ ra một biện pháp lưỡng toàn.

Bỗng một giọng nói lạnh lùng từ phía trong vọng ra:

—Tuyệt đối chẳng thể có một biện pháp lưỡng toàn được. Trên thế gian này chỉ có mỗi một con Độc Giác Hàn Xà duy nhất, mà ta thì cũng chỉ có mỗi một cơ hội duy nhất thoát thai hoàn cốt. Do đó ta chẳng bao giờ phóng thích tiểu tử.

Nguyệt Hoa phu nhân cùng Lý Trại Hồng đồng thời quay mình lại, bất giác cả hai cùng rú lên một tiếng kinh khiếp.

Một quái vật hiện ra trong tầm mắt của họ, quái vật có đầu người mình rắn.

Tóc của y rất dài, rối bù quanh hàm râu mọc loạn, miệng mắt tai giống người nhưng hơn người ở một oai khí đáng sợ, thân thể trần, đôi cánh tay nổi thịt bắp cuộn vòng, toàn thân cuộn cuộn thịt từng cục, cục bằng nắm tay trở lên.

Phần dưới hẳn phải có hai chân, song đôi chân dường tượng hai đuôi rắn.

Từ hông trở xuống, từ miếng vảy đỏ hồng chộp ngồi lợp da, lạ một điều là đôi chân trên lớn dưới vót nhọn, phần chấm đất to bằng ngón tay cái.

Nhìn qua Nguyệt Hoa phu nhân và Lý Trại Hồng, người đó cười lạnh thốt:

—Bây giờ các vị đã thấy Xà Thần rồi. Xà Thần là gì? Là người giữa loài rắn, là thần giữa loài người.

----- o0o -----